



IN PACE IN IDIPSUM



DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA



ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM



ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM



ELECTORUM CONSERVASTI

IV. ÉVF. 1903 1. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁBA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU



IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO



SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES



PARCE POPOLO TUO.

ECCE AGNUS DEI



CUJUS NON SUM DIGNUS...

ECCE AGNUS DEI



CUJUS NON SUM DIGNUS...

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Teendők. — Gyertyaszentelő. — Oltáriszentség előtt. — A szabad szellem még arra is talál utat-módot, hogy a becsületen tultegye magát. — Jézus Krisztus a jászolban s az Oltáriszentségben. — Saul. — Támogassuk a kathol. sajtót. — A segédlelkész első absinthja. — A hangyák szentségtartója. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés az Oltáriszentségről. — Irodalom. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

Teendők



A JESZTENDŐ küszöbén, új munkakör előtt imádatos, buzgó szívvel bõrünk le s kérjük a szentségi Jézus kegyelmét, buzdítását és kitartását, hogy az Ő ügyét előre vigyük. Az eucharisztikus mozgalomnak nem szabad lankadni. Az Oltáriszentség tiszteletének nem szabad csökkeni. S ha látjuk, hogy sok fontos, sőt nagyszerű katolikus mozgalom van keletkezõben és érvényesül hazánkban is, ezért hálát adunk Istennek, de végsõ gondolatunk mindig az: *Adveniat regnum tuum, jöjjön el a te országod, a te eucharisztikus országod, hol a jobb utra tért, megszelidült, jámbor lelkeknek csak egy czéljuk van, úgy élni, úgy érezni, úgy mûködni, hogy minden az oltár királyának, Jézus Krisztusnak dicsõségét mozdítsa elõ. Ez az eucharisztikus program, mely az egész életet az Ur Jézushoz tereli. Ezért van oly nagy fontossága minden szentségi, tehát minden oltáregyesületi ügynek is. Lássuk csak, mik a legközelebbi jövõ teendõi.*

Itt van mindenekelõtt szentséges Atyánk, XIII. Leó pápa jubileuma s az ezen alkalomból rendezendõ *jubileumi kiállítás* ügye. A római központi oltáregyesület igazgatója, *Msgr. Radini Tedeschi, Vanutelli* bibornok pártoló szavainak kíséretében már 1901-ben fölhivta a világ összes oltáregyesületeinek figyelmét e ritka eseményre s fölszólította õket jubiláris kiállítások tartására, melyeknek tárgyait Ő Szentsége nevében fogják szétosztani.

Valóban üdvösséges alkalom! Magyarázzuk-e hosszasan, mi nekünk katolikusoknak a pápa? Kell-e bővebben fejtegetni, hogy õ mint Krisztus alteregója nyújtja nekünk az üdvösség tanítását s vezet bennünket azon mennyei pásztor szemléletére, kit e földön a kenyérszin fátyola alatt imádkunk? Valóban kedves gondolat az Ur Jézus hajlékát és oltárát annak

nevében diszíteni, ki örködik fölöttünk, hogy ez oltártól el ne térjünk s kit ép e gondok akadályoznak gyakran s ép e veszedelmes időkben, hogy azt az oltárt úgy ékesítse, a mint szíve szeretete kívánná. Katholikus lelkek, kik szeretitek Krisztust s miatta a pápát, helyettesítsétek az érettünk fogoly és szegény pápát s tegyetek róla, hogy ünnepén örömét az is fokozza, hogy Urának, Jézusának oltárát a földkerekség minden pontján diszithette.

Előttünk van azután a mi külön, magyarországi, eucharisztikus művünk, az *örökimádási templom*. Most tárgyalja a főváros a telek ügyét. Most van szükség állhatatos, buzgó *imádságra*, hogy az isteni kegyelem fölvilágosítsa a döntő tényezők lelkét s belássák, hogy itt egy nagy krisztusi gondolat megvalósításáról, a kereszténység nagy művéről van szó, mely elől Magyarország el nem zárkozhatik. Itt föl akarják építeni Krisztus trónját, ki mer akadályokat gördíteni?! Itt a természetfölötti világrend meg akarja vetni lábát, itt a hívő gondolat meg akar pihenni, csak nem fogják kizavarni?

Senkinek sem szabad ez ügy fejlődését tétlenül nézni. Ha szavunkkal hatni tudunk, tegyük meg a magunkét. Ha fölösleges filléreink vannak, ajánljuk föl a szentségi Jézusnak. S ha mást nem tehetünk, imádkozzunk, hogy tervünk sikerüljön, mert ezzel teszünk legtöbbet.

S mi teendők van még? *Alakítsunk Oltáregyesületeket*. A szentségi Jézus országának határait kibővíteni minden hívő katolikus s főkép minden pap kötelessége. A kik az oltáregyesület támogatását igénybe vették, kötelességet is vállaltak, hogy az egyesületet községükben megalapítják. Tegyék meg. De tegyék meg másutt is, mindenütt, a hol még nincs!

Fölvetették a kérdést: melyik előbbrevaló? oltáregyesület-e, vagy más praktikus egyesület? Kár a kérdést így fölteni. Alakítsák meg emezt, mert minden katolikus szervezkedést örömmel kell üdvözölni. De egyet tudok, hogy *az oltáregyesületet legkönnyebb megalakítani*, mert a lelkek elemi erővel keresik az Ur Jézust s szomjuhosszák malasztját. S még egyet tudok, hogy a szentségi társulatok minden más katolikus mozgalom leglelkesebb támogatói s tapasztalás szerint tagjaik a praktikus irányu katolikus ügyek zászlóvivői.

Végül még egy eszme merül föl s kér megfontolást. Szükséges-e, hogy az oltáregyesületek, ha egyházmegyénként önállóak lesznek is, egymástól teljesen elszakadjanak? Nem merül-e föl száz ügy, mely az egyesületeket egymásra utalja? Az anyagi eszközök is könnyebben volnának közös akarattal előteremthetők. Midőn mindenütt egyesülni látjuk a rokon elemeket, az oltáregyesületeknek sem szabad szétválniok, hanem törekedni kell megalakítani az *oltáregyesületek országos szövetségét*. Kérjük a buzgó igazgatókat, hogy ez eszmét megfontolás tárgyává tenni sziveskedjenek.

Van tehát teendő elég. Vegye ki részét a munkából a szentségi Jézus

minden buzgó tisztelője s minden fáradságunknak, minden imádságunknak, minden lelkesedésünknek vezérgondolata legyen: Jöjjön el a te országod, a Te Eucharisztikus országod. G.

Gyertyaszentelő

SOKAN, a kik az Ur Jézus életével bővebben nem foglalkoznak, azt hiszik, hogy az Ur Jézus áldozatos élete, a melyet mind a mai napiglan folytat a legfölségesebb Oltáriszentség színe alatt, ott kezdődött a Kálvárián Jeruzsálem mellett... Hiszik azért, mert fölületes tudásuk Jézus életéből csak azokra emlékszik vissza, a mik csodálatosak, a mik szépek, a mik bájosak, de nem arra is, a mi szomorú, a mi gyászos, a mi áldozatos.

Mert Jézus áldozatos élete előbb kezdődött. Sőt minek takargassuk a dolgot, Jézus áldozatos élete fogantatása, születése pillanatától kezdődött. Az a perc, a melyben a végtelen isteni hatalom emberi alakot öltött, az a perc volt az Istenember áldozatos életének kezdőpontja.

Krisztus ugyanis, mint a második isteni személy egylényegű volt az Atyával. Hatalmáról, dicsőségéről szintén azt tanítja a katekizmus, hogy az ugyanolyan, mint az Atyaistené. Szolgáltak neki is az angyalok s erejével betöltötte a nagy mindenséget. Intézte a csillagok járását, századok fordulását s minden fűszál az ő dicsőségét hirdette, minden száz színű pille az ő ragyogásának volt tanuja.

S mindezekről ha nem is kellett egészen lemondani, ha mindezeket nem is kellett egészen áldozatul hozni, mégis határok közé szorultak. Jézusnak bármilyen szép volt is a feje, arányos a termete, gyöngéd a keze, ruganyos a járása, a test, az emberi test korlátokat állított az Isten Fia hatalma elé. Halandók fiainak szánt törvények lettek Reá érvényesek, Reá, a ki maga alkotta e törvényeket... Hódolnia kellett és megalázódnia, holott ő volt az Ur! a mindenható!...

Lehet-e tehát tagadni az áldozatos élet korábbi keletkezését? Semmi esetre sem. Krisztus áldozatos életének kezdőpontja fogantatásának, születésének pillanata...

Am, bármilyen megdönthetetlen igazság is ez, mégis el kell ismernünk azt, hogy Jézus áldozatos életének különböző fázisai voltak. Mert igaz, hogy Jézus áldozatos élete a születés pillanatával kezdődött, de nyilvánosan, ünnepélyesen, tanuk előtt csak akkor tett erről tanubizonyságot, a mikor József és Mária a negyvennapos kisdedit: «Mózes törvényei szerint Jeruzsálembe vivék, hogy bemutassák az Urnak». Ez az első szereplés kezdete Jézus nyilvános, ünnepélyes áldozati életének. Ekkor jelenik meg először, Mária karján ugyan, de azzal a könyörgéssel, imával, a melyet a már felnőtt Krisztus is annyiszor mondott el épen a jeruzsálemi templomban.

Mert ha eleven hitünk tul teszi magát az anyagi korlátokon s nem veszi tekintetbe se szűz Máriát, se a karján nyugvó parányi gyermektestet, hanem csak arra gondol, hogy ez első megjelenése a Megváltónak — Atyja templomában — akkor egy ragyogó, kegyelemmel teljes látványnak lehetünk szemtanúi.

Leomlanak a templom falai. Nem égnek az áldozati oltárok tüzei. Elhallgat az aranysipok dallamos hangja is. Megnyilik az ég. Ragyogásával, hatalmával — angyalaival, szeráfjaival, kerubimjaival. Középen pedig az Isten, kinek ragyogása olyan, hogy reá szemünk nem tekinthet. S hallik lágyan, égi hangokon a: «Szent, szent, szent, a seregek Ura, Istene».

Aztán csend lesz. Elhal a dallam. Más hang csendül. Krisztus, a Megváltó szava. Erősen, mégis engesztelően, megindítóan.

— Mi Atyánk! Isten! Megjelentem itten, szined előtt, hogy a bűnbessett emberért könyörületességedhez fohászkodjam. Én, a Te egyszülött Fiad, könyörgök hozzád, hogy lágyítsd haragodat az emberek iránt. Vedd tekintetbe gyöngeségüket, nézd el hibájukat. Ha önmagukért nem, hát tedd meg én érettem, a ki minden áldozatra kész vagyok, csakhogy kiszabadítsam e szegény teremtményeket a gonosz lélek hatalmaskodása közül. Igen, minden áldozatra kész vagyok. Főldáldozom életemet. Ömöljék ki a vérem a legutolsó csöppig. Sőt, Atyám! az egész világ Atyja! megteszem azt is, meghozom azt az áldozatot is, hogy kedvedért nem hagyom el őket soha. Lekötöm magam, hogy közöttük maradjak tanításukra, oltalmukra, védelmükre, erősödésükre, valahogy csak ki ne fáradjanak a Te igaz tiszteletedben, szeretetedben, szolgálatodban. Irgalmazz hát nekik! Nyisd meg számukra a mennyországot, tárd ki hajlékodat azok előtt a szegény emberek előtt, a kik bűneiket bánva, sóhajtvá emlegetik neved s vágyódnak szereteted után... Ne utasítsd el őket. Hallgasd meg őket... Fogadd hiveid közé... Tedd gyermekeiddé, testvéreimmé...

Vagyis Krisztus Urunk áldozatos életének első ünnepélyes pillanatában már föltárja mennyei Atyja előtt összes terveit, bemutatja összes alkotásait. Elmondja tanítását, el szenvedéssel teli életét s reámutat végtelen szeretetének legmaradandóbb és legfőlségesebb eredményére, az Oltáriszentségre is, mely ragyogást kölcsönöz a földnek s égő, hevülő szeretetet a léleknek...

És hogy e kép nem valami lázas agy látomása, hogy az elmondottak valóságot foglalnak magukban, azok igazolják, a kik ez ünnepélyes alkalommal ott voltak a jeruzsálemi templomban: Simeon és Anna. E két prófétalélek.

Simeon ugyanis végig nézi a bemutatás jelenetét, karjára veszi a gyermek Jézust s mint a ki tisztában van Jézus áldozatos életének első ünnepélyes megnyilatkozásával, így szól: «Most bocsátod el, Uram! szolgádat a te igéd szerint békeségben, mert látták szemeim a te Üdvözítődöt, kit rendeltél

minden népek színe elé, világosságul a pogányok megvilágosítására és dicsőségül a Te népednek, Izraelnek». (Luk. 2, 29—32.) Ezt mondja és ezt hangoztatja, mert prófétai lélekkel le tudta győzni az anyag akadályait s látta, hogy a kis gyermeki testecske alatt e pillanatban már megkezdődött ünnepélyesen az értünk való, üdvösségünkre szolgáló élet.

A másik bizonyosság egy öreg nőé, az özvegy Annáé. Ő is úgy itél, mint Simeon s viszi is szét Jeruzsálemben a hirt vigasztalásul, hogy itt a Messiás, a ki a világ világossága s a ki e napon kezdette meg először az ünnepélyes engesztelést bűneinkért Isten színe előtt.

Megértvén így a Gyertyaszentelő ünnepének mély jelentőségét, azt hiszem, nem sok buzdítás kell, hogy kellőleg résztvegyünk mi is ez emlék-ünnepen. Kellően, vagyis úgy, hogy ezen gondolatokkal telítsük magunkat. És akkor azt a gyertyaszentelői misét nagyon könnyű lesz átvarázsolni azzá, a mi a jeruzsálemi templomban volt. Csak a Messiást burkoló kenyérszint kell a gyermek Jézus parányi testecskéjével helyettesíteni s ugyanazt látjuk Krisztust, az Üdvözítőt, a mint fölajánlja és fölládozza magát érettünk menyeyei Atyjának.

Persze, ezért hálánkat kell kimutatnunk. Mikor tehát Urfelmutatáskor magasba emelkedik az ostya színe alá rejtőző Krisztus, imádjuk őt hálával és szeretettel. S ha másként nem, lelkileg karoljuk szívére, mint a hogyan Simeon és Anna cselekedték.

Jeszenszky Kálmán

~ Oltáriszentség előtt ~

Szeretni, mint eddig még nem szerettek,
Szeretni Téged rendületlenül,
Hogy hozzád törjenek a gerjedelmek:
Mily édes vágy ez, szívem úgy hevül!
Téged, kinél nyugalás, öröm fakadnak,
Oltárunkon megújuló csoda!
E megsemmisülését hatalmadnak
A lángelme sem érti meg soha!

Nem válogatsz, kinek szívébe térj be,
Ha koldus is, ki bizva lép eléd,
És bűnbánattal, remegéssel, félve
Veszi az angyalok eledelét.
Királyok hulltak már előtted porba,
E tiszta oltár: trónusod előtt,
Mert látták, hogy a világ elsodorja,
Ha lelkük nem e hitből nyer erőt.

S volt kor: a lelket más eszmék uralták
Rút eszmény ülte diadalrait,
Erényt irtottak gög, gyilok, bitófák,
Elrejtve föld alá vonult a hit;
De nem lazult a hívők lángja, héve,
E nagy Szentséget ott is tisztelék,
Homályos mécs világított az éjbe,
Tömjénfüsttől volt illatos a lég.

Nincs üldözés ma... s mégis álnok élet!
Sötétben járnak ezrek utjai...
De fény dereng! E század méhe éled,
Megkezdik az Ur Jézust vallani;
Magasztosult szívből a hit kizsendül,
Tért hódítanak az oltáregyletek,
E drága kultusz ma újra föllendül,
Jobb korra vallnak az előjelek!

Hány elme tér e biztató sugárhoz,
 Belátva, hogy tudása bolygó láng,
 Mely vért kíván s akkor is megátkoz
 S mindenkit csalfa sülyedésbe ránt.
 De ki bánattal, élő hittel térdel,
 S megsemmisül ez áldozat előtt,
 Uj élet kél szívébe a reménynyel:
 Az Ur fölemeli a könyezőt.

Ki életet áldoz, életet nyer Attól,
 Ki a porszemnek is törvényt szabott;
 Ő gyémántnál értékesebb malaszttal
 Fizeti meg a mély hódolatot.
 Azért eremben Érted forr a vérem,
 Szivem csak érted dobban — s jól tudom:
 Kelljen bár gúny csatáját átalélnem,
 Te lész örök jutalmam — Jézusom!

Koser Szevér.

A szabad szellem még arra is talál utat-módot, hogy a
 becsületen tultegye magát.

NEM én mondom, hanem Jauszt mondotta ezeket Hutten Henrikkel tartott
 egyik párbeszédében akkor, mikor az Alsó-Elszászban még ma is
 romokban látható egykor megközelíthetetlen ősrégi lovagvárban, Windstein-
 ban, melynek nemesen érző hatalmas ura Windstein Henrik iránt való
 engesztelhetetlen gyűlöletből Hutten Henrik a nyughataatlan vérű Sickingen
 Ferencznél keresett menedéket s mikor az ingerlékeny természetű Hutten
 Jauszot az előcsarnokban le akarta szurni.

Egymásra ismertek azonban, a kard visszacsuszott hüvelyébe s a két
 rokonérmű barát egymás karjaiba dőlt és kölcsönös megegyezéssel szőt-
 ték a hálót, melybe V. Károly császárt megfogják és a gyűlölt katolikusokat
 megsemmisíték.

A XVI. század ezen vezéralakjai durvaság-és cselszövés tekintetéből
 messze tulszárnyalták a mestert, Luther Mártont is.

Ezek a kiemelkedő történelmi alakok egyike, Hutten, írta a *«Fekete
 sereg»* című szennyiratot is, melyben igen élesen kikel a katolikus Egyház
 és annak papsága ellen. A másik, Jauszt pedig tettekkel igazolta, hogy arany
 biblia nála Luther Nándor kiszólása, ki (Tischr. L. A. 320. l. v) azt mon-
 dotta, hogy *«kést illesztünk a pápa nyakára és megfojtjuk őt; nyársra
 huzzuk a ludat»*.

Ezek a jó urak, kiknek liberálizmusát senki sem tagadhatja, elvként
 állították föl, hogy *«szabad szellem nem tesz különbséget a gyűlölet és sze-
 retet között»*.

Hutten *nem ismeri a szent Istent, ki törvény tábláin szigoruan meg-
 hagyja a felebaráti szeretetet. Az ő Istene a világ, ő maga. Az akarat neki
 a legfőbb és legszentebb. Szerinte a gyűlölet erény.*

És ezeket a tévelygő lelkeket a liberálizmus szekere mellett ugra-
 bugra csatlósok is tiszteletben tartják; igeként lesik, mint politikai evan-
 gelistának ajkairól a szót.

A liberálizmus tehát nem tesz különbséget a gyűlölet és szeretet között. Az akarat neki a legfőbb, legszentebb törvény. A ki vele nem tart, az iránt a vak gyűlölet erény.

A liberálizmus nem ismeri a szent Istent, ki törvénytábláira saját szentséges ujjával írta föl a felebaráti szeretetet. Jótékonyága tehát sport-szerű, üres, mert hiányzik abból a szeretet.

Nem csoda, ha elvként fölállítják, hogy az Isten a világ, mi magunk. Így lesz a liberálizmus törvénykönyvének első fejezete a fönnnebbi elv.

Lehet-e ezek után a hívő katolikus liberális.

Fából vaskarika ez; logice et moraliter absurdum; képtelenség.

S mégis nagy napjainkban az ilyen következetlen emberek száma.

Sokan vannak, kik a szentségi Jézust is szeretik, a liberális körökben is jól találják magukat.

Claudicantur ad duas partes. Kétfelé sántikálnak, pedig az Ur láng-lelkü prófétájával, Illéssel már egyszer fölkerdezte a világot: *«Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Ur az Isten, kövessétek őt, ha pedig Baal, kövessétek őt».*

Vagy-vagy.

Vagy a szentségi Jézus, vagy a tagadás szelleme. Egyik a kettő közül, mert a tagadás szelleme ős időktől fogva ellensége az Istennek; s mert a szentségi Jézus csak egyenes, egyedül őt szerető lelkeket kíván.

A kétfelé sántikálók félrevezethetik az emberek őrszemeit, de a szentségi Jézust nem, mert ő a szívek és vérek vizsgálója s így ismeri még a legtitkosabb gondolatainkat is.

Már az iskolásgyermek ártatlan ajaka is mondogatja nekünk:

*«Egy szem vagyon, mely lát mindeneket!
Azt is, mit komor éj sötétje fed».*

Az ártatlan gyermekek életbölcsélete egészségesebb volna, mint a mienk?

Kerüljük a szabadszelleme fényes, sokat ígérő, de keveset adó palotáit; keressük föl inkább az oltár-szekrényt, hol a szentségi Jézus terjengő karokkal vár reánk és szeretetünkért örök, zavartalan boldogságot ígér és ad.

Karkecz Lajos.



SAUL

Január 25.

Ragyog a nap sugára... Itt a dél...
 Köröskörül halotti néma csönd...
 De hirtelen borulni kezd az ég...
 A jókedv sokszor gyászruhát is ölt...
 Boszut lihegve fut, rohan Saul:
 Oh, bár ne ütne terve ki balul!
 Mily nagy dicsőség lesz reá, ha majd
 Oly sok keresztényt szolgaságba hajt!...

Közel a város... Rajta csak lovam!
 A győzelem miénk lesz biztosan!
 De oh!... miféle fény ez, Istenem?...
 Lehull lováról... Az se fut, rohan...
 «Saul, Saul, miért is üldözöl?» —
 Dörög az Ur a fellegek közül.
 «Ki vagy?» — kiált a megvakult Saul...
 «Kit üldözöl, fiam, ártatlanul!»

Damaskusig, míg este lesz, elér...
 Erdős ugyan a táj, de semmi! hisz'
 Nem egyszer járt ez uton egymaga:
 Jól ismeri... Észak-Keletre visz...
 Pusztuljon el e népnek magva is!
 Ő Izraelnek Istenébe' hisz,
 Ki nagy, hatalmas... És ha néki int,
 Egy percz alatt kardélre hányja mind!

Mint hóra hogyha napsugár szökik,
 Saulnak lelke olvadozni kezd...
 «Kísérje áldás minden léptedet,
 Legyen vezéred folyton a kereszt!»
 Lehull a hályog... Megy a merre lát...
 Eléri Pál Damaskus városát...
 Bűnét siratva, jár azok között,
 Kiket előbb halálra üldözött...

A gögnek benne hire, hamva sincs...
 A vadvirág hamar szelidre vál'!
 A Krisztus-üldöző Saulból is,
 Mi gyorsan lesz Krisztus vitéze: Pál!
 Nemhogy bilincsbe verne másokat,
 Örömmel tűr el börtönt, kínokat,
 Mert tudja jól: a földi szenvedés
 Az Istenért — ha tenger is — kevés!...

Hortobúgyi József.

Jézus Krisztus a jászolban s az Oltáriszentségben.

ALMÉLKEDJÜNK róla, mi történik Jézussal a jászolban?

1. Már ott a legnagyobb erényeket gyakorolja: a mélységes alázatot, a nagy szegénységet, a leghősiesebb engedelmességet és maga megtagadását, a leggyengédebb és leglángolóbb szeretetet; mindez együtt van imádandó szent Szívében, az Egyház javáért, minden idők keresztényeiért égő Szívében.

2. Nézzük aztán ez isteni kisdud Szive érzelmének első megnyilatkozását boldogságos Anyja és szent József iránt. Jóságának egész kincsét ráhalmozza e két szivre, mely hozzá legközelebb van. Szavakkal nem magyarázható közelség, szeretet, kegyesség!

3. Vegyük fontolóra, hogyan vonzotta magához a pásztorokat és a

napkeleti bölcseket; megismertette magát velük, eltölté lelküket szeretetével, akárcsak első apostolait.

Mindezeket szépen lehet alkalmazni a legmélt. Oltáriszentségre.

1. Jézus Krisztus az Oltáriszentségben nem kevésbé csodálatos módon gyakorolja ugyanazon erényeket, mint a minőket a jászolban gyakorolt.

2. Megnyilatkozik azok előtt a lelkek előtt, kik hozzá közelednek, különösen kik a szent áldozásban szivükbe fogadják.

3. Magához vonzza kivétel nélkül a szegényeket és gazdagokat, naponta oktatja őket, apostolokká neveli őket. Kivált a buzgó lelkeket árasztja el malasztjával, hogy lelkeket nyerhessenek. Valóban, lehet-e megismerni, szeretni Jézus Krisztust a nélkül, hogy ne vágyakoznánk égő vágygyal őt másokkal megismertetni, megszerettetni, imádatni? Már a hála is ezt követeli tőlünk. Nem adhatjuk neki szivünket, hacsak nem buzgólkodunk tiszteletében.

Három dolog indítsa meg szivünket:

1. Az a nagy hidegség, közönyösség, melylyel, fájdalom, oly gyakran illetik a legmélt. Oltáriszentséget

2. Az a sok tiszteletlenség és szentségtörés.

3. A templomok kiáltó szegénysége.

De ne legyen a mi fájdmunk terméketlen; keltse föl, fokozza buzgalmunkat arra, hogy:

1. a legmélt. Oltáriszentséget minden telhető módon tiszteljük és tiszteltessük;

2. igyekezzünk jóvátenni a tiszteletlenségeket, szentségtöréseket,

3. gondoskodjunk a szegény templomokról.

Támogassuk a katolikus sajtót.

KATHOLIKUSOK! Tudjátok-e, hogy mi ma új vizözön előtt állunk? Csak hogy ez az özön még rémesebben, még szomorubban pusztít! Nem a víz kényszeríti népünket a menekülésre, hanem egy sokkal pusztítóbb elem: a — papír!

A papír, a rossz sajtó, a hitet s tiszta erkölcsöt tömegesen romboló irodalom: ez az a veszély, melylyel szemben katolikus ember, ha csak kicsinyt szereti is önmagát, családját, hazáját s az emberiséget, nem maradhat közömbös!

1. Száz nyelven százezer ujság hagyja el naponkint a nyomdát s micsoda mérget hord ki legtöbbször, szokás szerint a legártatlanabb formában! Lépten-nyomon hirdeti a vallás, az egyház, a papság megvetését, a hitközönnyt, az érzékiség és — finom vagy durva — erkölcstelenség uralmát! Egy jó lapra 20—30 rossz esik; még a tiszta-katolikus Francia- és

Spanyolországban is az a pár ezer szabadkőműves (és zsidó) azáltal jut uralomra, hogy 3—4 kath. napilappal szemben körülbelül 100 katolikus-ellenest ad ki, melyek egyikének 1 millió előfizetője van. Ép így van ez Portugáliában s Olaszországban, meg másutt — minálunk is! Aztán csoda-e, ha a tiszta kath. országok már papjaikat is kiűzik, mint a veszett ebeket... csoda-e, ha édes hazánkban is maholnap azok lesznek talán a hangadók, a kik neki bizonyosan nem igaz hivei! Ez a sereg liberális és szabadkőműves hirlap «csinál közvéleményt», ez terjeszt egészen hamis, alapjában téves elveket, történelmi hazugságokat; ez üti meg a dobot, a hol csak lehet, a «tudomány» örve alatt kószáló képtelenségek s az istentagadó «fölvilágosulás» számára; ez csalja át «pikáns» elbeszélések, tárczák, regények meg mi utján főleg az ifjabb közönséget és az eddig még romlatlan női nemet először az erkölcstelenség,* aztán — a mi ezzel együtt jár — az istentelenség táborába.

Hát még az a rengeteg számú «népszerű tudományos» irat, mely a lélekből az Istenben való hitet, a szivből az erény szeretetét tövestül kitepi s helyébe istengyűlölést, vallástalanságot, lobogó szenvedélyt ültet!

Hány életűde, egyébként nemes szívet, romlatlan kedélyt mérgezett meg az a százszor megczáfolt és mégis százezerszer ismételt álbölcselet, melyet egy Kant, egy Schopenhauer, Büchner stb. tált a világ elé s melynek alapdogmája, hogy a kath. vallás az észszel ellenkezik!

S készakarva hazudó történelmeinket, az igazság helyett a vallástalanságot szolgáló iratainkat még nem is említettük (a szélhámos Häckel könyveit, a Renan és Harnack bibliai műveit, melyek még Jézust és szűz Máriát is a legundokabb bűnökkel vádolják)... Pedig mily iszonyu aratása van ez iratok milliói által a sátánnak, csak az utolsó napon fogjuk láthatni!

És az emberölő százkaru szörnyeteg leggonoszabb fajtájáról még nem is szóltunk. Ez az ugynevezett «szépirodalom»... Csak a mindentudó Isten tudja, micsoda iszonyu rombolást okoz éjjel-nappal ez a rengeteg sok, félig és egészen erkölcssértő regény és novella, vigjáték és naptár, folyóirat és divatlap, melyekben, ugyszólva csak egy az idea: a szemérmelenség... az a rengeteg elbeszélés és költemény, melyekből elég néha egy-két sort olvasni s az ember, főleg a fiatalember, fölcsigázott képzelete tele van undok képekkel, szive a legszégyenletesebb vágyakkal... vére szenvedélybe forr és oly terveket sugall a gyöngé szivnek, melyek a napvilágtól rettegnek... Hány ártatlan lélekből öli ki a tisztaságnak és életkedvnek tán soha többé ki nem nyíló virágát az a titkos, bűnös tűz, melyet ez olvasmányok az ifjuban, de a felnőttekben is, lánggra lobbantanak, szitanak... az a láng, mely az örök, menedéktelen lángok biztos előjele... az a szenvedély, melyről szent Alfonz azt mondja, hogy 100 elkárhozott közül 99-et ez vitt a pokolba s a melyet oly vérlázító ripőkséggel dicsőit a mai szépirodalom...

És mily mértékben terjed ez a méreg, mely gyermekeink, népünk ártatlanságát s életerejét lábbal tapodja, hogy mint a tisztátalan állat a sárban, úgy kéjelegjen a romlott lélek legpiszkosabb vágyaiban!

Tény, hogy számos külön nyomda, sőt valódi gyár, éjjel-nappal vagon-számra kizárólag ily szennyregényeket termel. Sok könyvkiadó rövid idő alatt milliommossá lett ez uton. «Csak arról van szó, hogy pénzt szerezzenek: ha emiatt a lelkeket ezrével mérgezik is meg erkölcsileg.» A házalók, kolportőrök útján nem évenként, de naponként ezer és ezer olcsó (!?), cifra, de gyilkoló és irtó rém- és bűnregény jut sokszor ártatlan leánykák, serdülő ifjak, a legveszélyesebb korban levő férfiak és nők kezébe... nem lesz-e minden fejezet, minden lap egy-egy halálos bűn okozója, csak gondolatban is? Aztán jönnek még a vágyak... aztán a szók... aztán még a tettek! Egyetlenegy regény talán valóságos milliomosokat teremt: sulyos, szégyenletes bűnök milliomosait! Mi lesz ezekkel azon Biró ítélőszéke előtt, a ki előtt még a legszentebb is megremegve borzadoz!

Pedig egy ily rossz könyvet nem is csak egy szokott olvasni, hanem a házastárs — titokban vagy nyíltan — a fiuk, leányok, cselédek, ismerősök, 10-en, 20-an is; ha nyilvános könyvtárba kerül a könyv, 100-an, 200-an is. Aztán nem is egyszer, hanem talán 10—20 évig forog kézen a cifra «érdekes» könyv, a csendesen, de biztosan a szivbe lopózó és maró vipera! Meg nem is egy ilyen könyvet, talán huszat is irt az írója ugyanigy s mindegyiket tán több százezer példányban nyomtatták... (A leányrabló Schenkről irt regények egyike 200.000 példányban fogyott el, Zola regényeit millió számra adják ki.) Oly mértékben terjesztik a házalók e regényeket, hogy pusztán a kolportőrök számára egy tuczat külön ujság létezik! Vannak óriási könyvnyomó intézetek, melyek pl. csak Zolát, csak Dumas-t, csak Sue-t vagy de Kock-ot nyomtatnak óriási gépekkel — éjjel-nappal; s mind ez a sok mázsa regény arra van hivatva, hogy a legszomorubb módon pusztítson — míg száz és százezer ártatlan kedély, ifjan viruló sziv tisztaságából nem marad ez olvasmány után egyéb hátra, mint egy darab rongy — megtépett, bepiskolt, sárba tiport rongy!... S mi lesz e szivekből az örökkévalóságban? a hol egyetlen sulyos bűnt is örök tűzzel, maró, kínos, észbontóan gyötrő tűzzel büntet az isteni igazságosság?!!

Mi tehát a hitetlen és erkölcstelen sajtó? Bátran felelhetünk e rövid, de iszonyu szóval: az, a mi népünket az örök pokolba dönti, a mi a lángtengert legnagyobbbrésztjé megtölti! És mi ezzel a szörnnyel szemben semmit se tegyünk?! Hagyjuk ifjainkat, leányainkat, népünket, felebarátaink ezreit a sátán karjai közé szorulni, a hol ez a megtestesült gonoszság kiszívja kegyetlenül az emberszivekből a vért: az örök életre ébresztő hit és erény szellemét? Talán ezer és ezer ember örök sorsán dönthetnénk, talán ezer és ezer emberszivet tennénk boldoggá örökre, ha a rossz sajtó ellen s a jó

sajtó mellett, hogy úgy mondjam, összeesküdnenk. És mi mégsem mozdulunk??

Nekünk az semmi, nem vész-e el örökre nemzedékek boldogsága: gyermekeink, hazánk, önmagunk üdve? Hihetetlen egykedvűség!

Oh, ha legalább az Isten és erkölcs ellenségeitől, a szabadkőművesektől ne engednék magunkat lefőzni! Hah! mily lázasan dolgoznak ezek, mennyi pénzt, erőt, időt fordítanak arra évenként, hogy mennél gyalázatosabb képeket, regényeket, u. n. «tudományos», valójában hitetlen irodalmat terjeszsenek a nép között millió számra... (A «Los von Rom» czégérü forradalmi és hitehagyó mozgalomban külföldi protestánsok több mint 4 millió rőpiratot játszottak be Ausztriába, tele rágalommal a katolikus egyház ellen...) Katholikus bucsujáró helyeken s egyebütt egész raktárakból játszsák főleg a katolikus nők, gyermekek és családok kezébe azokat az iratokat, melyekben sokszor egy sort, egy verset el nem lehet olvasni, egy képet sem lehet csak futva is megnézni a nélkül, hogy (ha valaki nem szikla-erényű; a mi pedig vajmi ritka!!) fülig, hajgyökérig ne piruljon az ember, főleg a félig serdült fiatalság; a nélkül, hogy feje a legfajtalanabb képekkel, tervekkel, kivánságokkal meg ne teljék s lázasan forrongó vérén, testén-lelkén át ne zsibongjon az a megnevezhetetlenül hatalmas és — szomoruan mámoros érzés, melyet vajmi sokszor nyomon követ a beleegyezés, a bűnös tett, aztán az elfásulás, elromlás, kárhozat... Csak ne titkoljuk magunk előtt: így megy tönkre az a sok fiatal, üdén, tisztán fakadó ifju szív, mely tán éveken át Isten és ember öröme, a szent Szűz kedvencze, az angyalok játszótársa volt — azelőtt csupa nyiló, csupa hókeblű liliom, tiszta gyöngyfehér... s most — egy könyv miatt! — nem más, mint rut férgekkel nyüzsgő, sáros és rothatag gaz: az ördög heverőhelye, az ég utálatának, az Isten rettenetes boszujának tárgya; kívül talán még életűde, viruló — belül már emészti az a gyilkos, sorvasztó kór, mely a pokolból ered s pokolba visz. Egy könyv miatt!... Az ördög és segédei tudják, mennyi függ a sajtótól!!

És mi nyugszunk? ... Mintha minden rendjén volna...

Pedig hej! mit tehetnénk mi — persze nem álmodozó sóhajokkal, hanem tettel! Gyors, erélyes, rendezett, állandó, vállvetett működéssel! A mi fegyvereink is hatalmasak ám! Az ellenfél főfegyvere az — érzékiség s az olvasók romlott természete,¹ a mienk nem oly hizelgő, de mélyebben fog: és ez az — igazság! Annyi bizonyos, hogy ha minden katolikus legalább valamit tenne a jó sajtó ügyéért, «bizony hamar megváltoznék a föld

¹ Csakis ennek köszönhetik a nagy tetszést az olyan művek, melyek, mint Offenbach egy operettje, örökösén a házasságtörést dicsőítik; ezt a különben hitvány darabot valahol rövid idő alatt 220-szor kellett előadni!

szine» (br. Hornig). Most alig álmodott boldog szép időre ébrednénk nem is nagyon sokára, melyben az igazság napja földerülne erre a sok tapogató, tévelygő, boldogtalan szivre! Mert nem is hinnők, mily óriási hatalma van a jó sajtónak is, ha — támogatjuk!

Vége köv

A segédlelkész első absintja.

P. L'Ermite.

ALLATIÁS, durva ember volt Machut. Először mint házaló tengette életét, később taligás lett, végre a légszeszgyárral szemközt italmérést nyitott. Idejártak azután a pajtások, jó czimborák iszogatni és játszani.

Ő pedig felesége, az aveyroni születésű Eugénia asszony segítségével elkomolyan és méltóságteljesen szolgálta föl vendégeit.

Mestersége még azt is megkivánta, hogy hébe-korba egy-egy látogatóját az utca közepére kilódítsa, ezért azután Machut apó ökleinek erejét hitvestársán gyakorolta be.

— Eugénia, már megint nem kented meg a závárt!

— Nem kentem? dehogy nem, nagyon is megkentem!

— Nem kented, ha mondom!

— Megkentem én!

— Nem!...

— De!...

És Eugénia asszony nagy kék karikákkal szemei alatt, zokogva vándorszorgott föl a lépcsőn, mely az üzletből lakószobájukba vezetett.

★

Azonban a Gondviselés, egy napon, megelégetve Eugénia asszony földi szenvedéseit, nagyfoku tüdőgyuladást küldött reá. Férje elkeseredésében és dühében, hogy kénytelen az üvegeket egyedül, minden segítség nélkül mosni, eleinte kegyetlenül bánt vele, de végre mégis csak elhivatta hozzá a gázgyár orvosát.

Az orvos kijelentette, hogy az asszony napjai meg vannak számlálva, három, talán négy nap mulva becsukhatják a boltot s ajtajára kiirhatják, hogy «haláleset miatt zárva marad».

Machut két frankot adott az orvosnak látogatásáért, azután elmondta hentesnek, a ki azért tanult harmincz esztendeig, hogy végre is csak ennyi eredményt érjen el; no már az igaz, hogy kárba veszett minden fáradsága.

És miután Eugénia asszony papot kért, Machut megesküdött, kezét a «Népszavá»-ra téve, hogy az ő küszöbét soha pap át nem fogja lépni, még maga a római pápa sem.

Machut eme kijelentését elmondta a gyár egyik fűtője a többi munkásnak, ezt azután megbeszélték este otthon, családi körben és másnap mikor a kis segédlelkész sietve ment az iskolába katekizmust tanítani, végig az uton mindenki kíváncsian nézett reá; sőt meghallotta, a mint suttogták: «Hé, tisztelendő ur, a ki föladtad Bougnard feleségére az utolsó kenetet, próbáld meg a Machut apó feleségének is föladni, de ő aveyroni ember ám, vele nehezebb lesz boldogulni».

És ekkor a segédlelkész elhatározta, hogy most már csak azért is elmegy Machut apóhoz és megpróbálkozik vele.

*

Délelőtt 11 óra van, az üzlet telve reggeliző munkásokkal, zajongás, dohányfüst, danolás tölti be a levegőt; két cserepező nagy hangon politizál, kanál-, villacsörgés, pohárcsörömpölés mindenütt, egynémelyik munkás összeszólalkozik, veszekedni kezd, de íme, hirtelen mindenki elhallgat, egy lelkész lépett be közéjük.

— Machut, nézz ide!

Machut az előtte levő tányérokra épen sajtot rakosgatott, hirtelen megfordult s egy szempillantás alatt megértett mindent. Iszonyu, rettenetes! A pap az ő hitvestársához jön.

— Mit keres itt?!... Mit keres itt?!...

— Kétszer is kérdezi tőlem?! — válaszolá a lelkész a legnagyobb nyugalommal.

— Mit keres itt?!...

— Igen, ezt kérdi, tökéletesen értem. De hát így szokta fogadni vendégeit? Szeretnék itt valamit elfogyasztani.

— Valamit?

— Igen! — kiáltá a lelkész türelmét veszve. — Ejnye no, hát gyapot van a fülében?!...

A lelkész leül egy asztal mellé s a világon a legtermészetesebb arczzal néz szét az érdeklődő munkások között.

— Nos?...

— Nos, hozzon nekem valamit!

— Miért?...

— Miért? Igazán furcsa kérdés. Mondják csak barátaim, ha maguk kérnek tőle valami fogyasztani valót, szintén azt kívánja, hogy megmondják, miért? Legyen teljesen nyugodt, megfizetek.

— Mit kíván?

— Minő itala van?

— Absint!

— Jól van, hozzon tehát absintot.

A játékosok abban hagyták a játékaikat, a babfőzelék és birkahus kihül a nagy cseréptányérokban, mindenki csak a papot nézi, ő pedig lassan önti a vizet absintjébe s annyira elmerül az ital zöldes karikáinak nézésében, mintha a világon semmi egyéb nem érdekelné őt.

Machut is bámulva szemléli a papot s mindinkább meghökken.

Az abbé hirtelen rátekint s merőn szeme közé néz.

— Hát olyan nagyon fél maga a papoktól?

— Én a papoktól? Én félni? Soha, soha!

— Pedig ugylátszik!...

— Ugy-e és miből?

— Mert egészen föl van izgatva, persze nem látja maga magát. Mondják, barátaim, nem csodálatos zavart-e a tekintete?

És a korcsma látogatói helyeslőleg bólintottak. Machut egészen ki volt kelve magából és ennek csak az abbé jelenléte lehetett az oka.

— Nos igen, a polgártársaim miatt.

— Polgártársai miatt? Helyes, ha már maga kezd róluk beszélni, megmondom én is a véleményemet mindenki füle hallatára. Hallgassanak ide valamennyien és válaszoljanak nekem őszintén: szeretik-e a szabadságot vagy nem?

— Szeretjük, szeretjük, éljen a szabadság! — volt a felelet minden oldalról.

— A Machut felesége — folytatá a lelkész — nem akar ugy elköltözni ebből az árnyékvilágból, mint a kutya, hanem föl akarja venni az utolsó kenetet s magához akarja venni a szentségeket; de Machut zsarnokoskodik fölötte, nem érvényesülhet a szegény asszony akarata. Van-e joga Machutnak azt mondani, hogy éljen a szabadság, de csak az én számomra éljen; le a szabadsággal, mikor másokról van szó?...

Pár pillanatig néma csend uralkodott, végre az ellenszenvet legyőzte az ész s valamelyik asztal mellől fölkiáltott egy fütő: «Machut, nincs igazad, ha fütyölni akarsz, ám fütyölj, de ne kivánd, hogy mindenki ugy tánczoljon, a hogy te fütyölsz!»

— No hát nem bánom — válaszolá Machut szitkozódva — menjen, kenje meg a talpát, bánom is én. Ki kért sajtot?! — kiáltá, hogy másra terelje a beszédet.

És midőn az abbé egy félóra mulva szép lassacskán lefelé jött a lépcsőn, esernyőjét a hóna alá szoritva, egy munkás szólott.

— Tisztelendő ur, az absintját!

Az abbé nyugodtan emelte föl a poharat.

— Koczinson Machutval! — mondá egy másik hang.

— Ugy, ugy! — kiálták minden sarokból s fölhangzott a nagy kaczagás.

— Nagyon szívesen — válaszolá az abbé.

És ekkor Machut kivette a lelkész kezéből a poharat.

— Adja ide! — mondá röviden — ez megártana önnek, majd készitek mindjárt másikat, kisasszonynak valót.

— Kisasszonynak való absintot! papnak készítve! még pedig Machut által! . . .

Sokáig egyébről sem beszéltek a gyár munkásai . . .

Franeziából fordította : *Fluck Jolán*.

A hangyák szentségtartója.

A TERMÉSZET egyik legkiválóbb és legtanulságosabb csodája az a kis hangya-köztársaság, a mely szorgalma, iparkodása és fegyelmezettsége által méltán bámulatba ejti az embert. Isten, ezeket a látszólag haszontalan apró lényeket bizonyára azért teremtette, hogy szorgalmuk, kitartásuk, rend és munkaszeretetükkel az emberi nemnek például szolgáljanak, sőt volt rá eset, hogy üdvös oktatást is adtak a fölfuvalkodott, gőgös embereknek.

Equatorban hagyományként fennmaradt egy ily csoda története, mely a legfőlségesebb Oltáriszentségről szól. Quito közelében, a festői szépségekben gazdag Pinchia csucsról levezető mély ut oldalán bájos, kupolás kis templom emelkedik, a mely távolról nézve szinte összeolvad a Saint-Claire kolostorral, a melytől lényeg csupán egy utca választja el. E szent hely kapuján a zivatarok s az idő viszontagságai által megrongált kép látható. Ez a kép a fájdalmas szűz Anyát ábrázolja, a mint szomoruan nézi a földön szétszórt szent ostyát. E kápolnát a nép «del Robo»-nak vagyis rablás kápolnájának nevezi.

1649 január 16-ának éjjelén borzasztó szentségtörést követtek el Saint-Claire templomában. A katolikus spanyolok között számos pogány indus is lakott, s ezeknek szemét szurt a sok csillogó arany és ezüst edény, a melyekben az Ur Jézus drágalátos teste volt elhelyezve. Éjnek idején behatoltak a félreeső helyen, magányosan álló kápolnába, feltörték a tabernakulumot, kivették belőle a ciboriumot és a szentségtartót, s Mária szent fia a hitvány gazok kezébe került.

A mint a szentkincs birtokában voltak, sietve menekültek a mezőn keresztül a hegyeket borító rengeteg erdők felé, nehogy az emberi igazságszolgáltatás utolérje őket.

És mi történt abban a pillanatban, a melyben a bűnös kezek a szentostyát elrabolták? Talán az isteni igazság vakító villámával kápráztatta meg a vakmerő gonoszok szeméit, avagy az Ur Jézus egyetlen szavával a földre sujtotta őket úgy mint a gethsemáni kertben a katonákat? Nem, csupán az

történt, hogy a rablók mintha valami nagy tehertől akartak volna szabadulni, kifordították a szent edények tartalmát s a szent ostyák lebegve hullottak alá egy nagy hangyabolyra.

Hányszor közeledik hozzánk az Ur Jézus a szent ostyában, s szívünk még sincs meghatva az ő szent jelenléte által! Ám nem így voltak vele a szegény hangyák. A mint megérezte a kis köztársaság isteni teremtettségének jelenlétét, azonnal megmozdult, hogy tőle telhetőleg megköszönje eme kitüntető látogatást.

A hangyák szétszélednek, kis vártatva egy része fényes homokszemekkel tér vissza s *körül rakja* velük a szentostya-halmazt; más része egy odvas pálma fához szalad, apró csápjaikkal kis morzsákat tördelnek le róla s a hozzájuk képest óriási terhet fáradhatatlan szorgalommal tolják maguk előtt a hangyaboly felé. Itt azután hosszú, egyenes vonalban lerakják a fa moszatokat, a vonalak keresztezik egymást s ezzel csinosan földiszítik a szentostyát őrző helyet.

Munkájuk végeztével iparkodó munkásaink nem pihentek ám meg, hanem, mintha csak meg akarták volna mutatni, hogy a munkát egyesíteni kell az imádsággal, csoportostól körülvették ujonan fölépített szentségtartójukat, Isten iránt való tiszteletüket ezzel is nyilvánítva, s egyszersmind őrt állva dicső építményük mellett, nehogy valamely más rovar megtámadja és tönkre tegye.

Ezalatt pedig Quito városában óriási izgalom uralkodott. Kora reggel elterjedt már mindenfelé a szentségtörés rettenetes hire, nagy szomorúsággal töltvén el a papok és az ájtatos keresztény hivek szívét. A lakosok csapatostól vonultak a kolostor elé. És mily nagy volt lelki fájdalmuk mikor megtudták, hogy a szent ostyát nem találják sehol, s hogy az Ur teste alkalmasint még mindig a hitvány rablók kezei között van!

Ekkor a város közelében nevezetes esemény történt. Épen heti vásár lévén az nap, az uton sok szekér haladt a város felé és csodálatosképen bizonyos ponton az öszvérek hirtelen térdet és fejet hajtottak mintha tiszteletüket és imádásukat fejezték volna ki valamely láthatatlan, elrejtett tárgy előtt.

A Saint-Claire kolostor körül ácsorgó tömeg csakhamar értesült e csodálatos jelenségről s a megjelölt helyre sietett. A remény visszatért a szívekbe és nem hasztalanul. Az uton a mező felé távozó lábnyomokra bukkantak s e nyomokat követve nem sokára a hangyabolyhoz értek. Mindenki néma csodálattal szemlélte a különös szentségtartót s az őrt álló hangyákat. Az emberek azután örömeikben sirva fakadtak a legfölségesebb Oltáriszentség eme újabb csodája előtt.

A quitoi érsek Augustin de Ugarte megtudván a történeteket nem akarta, hogy hivei kevesebb buzgalommal imádják az Urat, mint a szor-

galmas kis állatkák tevék. Elrendelte tehát, hogy nagy és ünnepélyes körmenettel vonuljanak ki a szent ostyáért s hozzák azt vissza Saint-Claire templomába.

A nép nagy lelkesedéssel fogadta főpásztora eme intézkedését. A város történetírójának följegyzése szerint az egész lakossága gyászruhába öltözött, sirva és zokogva mezitláb követte püspökét és papjait, s így vonult ki a csoda helyére. Azután Saint-Claire templomával szemben emlékkápolnát építettek, s ennek az emlékkápolnának a kupolája az, a mely a Pinchiáról levezető festői szépségű mély ut mellett emelkedik.



Oltáregyesületi ügyek.

Fölhívjuk a hazai Oltáregyesületeket és tagjaikat az új esztendő küszöbén, hogy a központi egyesület közlönyét, az «Örökimádás»-t pártolni, arra előfizetni s másokat előfizetésre buzdítani méltóztassanak. Lehetetlennek tartjuk, hogy vidéki Oltáregyesületeink ne éreznék szükségét egy oly összekötő kapocsnak, minő az «Örökimádás», mely szívesen közli a vidéki egyesületek életének nevezetesebb mozzanatait is, utmutatást nyújt, miként kell az egyesületet megalapítani s vezetni, elmélkedési anyaggal szolgál a főtisztelendő igazgatóknak s a mellett oly hitbuzgalmi folyóirat, mely — dicsekvés nélkül merjük állítani — bátran kiállja a versenyt a hasonló irodalmi termékekkel. Tisztelettel kérjük azért a szentségi ügyek minden barátját, hogy azt a csekély 3 koronát — már csak arra való tekintetből

is, hogy a lap esetleges jövedelme a szegény templomok támogatására fordittatik — e célra szívesen áldozza. Azután az oltáregyesületi *terjesztők*, midőn az egyesületet ajánlják, hívják föl egyuttal a figyelmet a lapra. Végül pedig azon főtisztelendő plébános urakat kérjük, kik a központi Oltáregyesület jótéteményeit templomuk számára igénybe venni óhajtják, hogy a lapra vagy maguk, vagy — a hol ez meg van engedve — a templom-pénztár terhére előfizetni szíveskedjenek, már csak azért is, mivel az Oltáregyesület a segítség fejében csak azt kívánja, hogy az illető plébánián Oltáregyesületet szervezzenek, szükségük lesz tehát utmutatásra és támogatásra, melyet e lapban megnyernek.

Karoljuk föl az Örökimádás ügyét, álljunk minél nagyobb számmal azon zászló alá, melynek jelszava: «Áldásuk vég nélkül és dicsőitessék a legméltóságosabb Oltáriszentség».

Választmányi ülés. A központi Oltáregyesület választmánya folyó hó 12-én délután 3 órakor ülést tartott hivatalos helyiségében, az örökimádási zárdában, *örgróf Pallavicini*

Edéné elnöklete alatt. *Kánter Károly* apát, egyesületi igazgató mindenekelőtt boldog új esztendőt s az Ur Jézus áldását kívánja a választmány-nak s egyben jelenti, hogy bibornok hercegprimás ő eminenciája az egyesület ujévi üdvözlését megköszönni méltóztatott. Jelenti, hogy az egyesület két évi számadása készen áll s hogy legközelebb egy küldöttség fogja azt elnöknő ő nagyméltósága vezetése alatt a biboros hercegprimásnak átnyújtani. Örvendetes tudomásul szolgál, hogy a budai I. kerületi patronage minden hó első vasárnapján szentségimádást fog tartani s e példa követése ajánlatni fog a többi patronagenak is. Jelenti igazgató, hogy *Meszlényi Gyula* és *Kohl Medárd* püspök urak nagyobb számú intencziót bocsátottak az egyesület rendelkezésére s a választmány hálás köszönetét fejezi ki a két püspök urnak már több ízben tanusított hathatós támogatásáért. A kiállításra nézve határozatba ment, hogy mivel az Angolkisasszonyok disztermüket, hol a kiállítást tartani terveztük, csak hamvazó szerdától kezdve bocsáthatják az egyesület rendelkezésére, az február végétől márczius 3-ig fog megtartatni, még pedig a Szentséges Atya s a római anyatársulat óhaja szerint, jubiláris jelleggel, úgy hogy e kiállítás tárgyai ő Szentsége, a pápa nevében fognak kiosztatni. Együttal lépéseket fog tenni az igazgatóság, hogy e jubiláris kiállítás fényét és sikerét bucsuengedélylyel s esetleg más kegyelmekkel is biztosítsa. Végül kimondta a választmány, hogy

ezentul segélyért folyamodó kérvények kedvező elintézése esetén mindig kiköti, hogy az illető plébános vagy templom-pénztár fizessen elő az «Örökimádás»-ra.

Az Oltáregyesület a hercegprimásnál. Az Oltáregyesület két évi számadását és jelentését, folyó hó 14-én küldöttség nyújtotta át a hercegprimás ő eminenciájának, meghíván őt egyttal az egyesület jubiláris kiállítására is. A küldöttség tagjai voltak: *örgróf Pallavicini Edéné* elnök, *dr. Kiss Aladárné* alelnök, *özv. Rudnyánszky Ferenczné, Fejérváry Czelesztin, Kánter Károly* igazgató és *Glattfelder Gyula II.* igazgató. A biboros főpap lekötelező figyelemmel fogadta a küldöttséget, élénken érdeklődött az egyesület ügyei iránt, kilátásba helyezte, hogy a kiállítást személyesen fogja megnyitni s megígérte hathatós anyagi támogatását is. A hercegprimástól távozván, *dr. Kohl Medárd* püspök urnál tisztelgett a küldöttség s kifejezte az egyesület köszönetét az állandóan tanusított támogatásért és jóindulatért.

Az esztergomi Oltáregyesület igazgatója, főtisztelendő *dr. Csajka Ernő* theologiai tanár, következőkben számol be az egyesület működéséről:

Folyó hó 14.-én postautalványnyal küldött 377 kor. 73 fill. a következő Oltáregyesületekből jött be: Szalka 11 k 70 f, Garam-Szöllős 6 k, Nyitra-Egerszegh 50 k, Pozsony-Eperjes 18 k 73 f, Héregh 24 k, Epöl 6 k 92 f, Nagyölved 9 k 38 f, Óhaj 24 k, Nagy-Eörvistye 37 k 10 f, Moraván

15 k 26 f, Bakabánya 21 k, Ipolysággh 7 k 44 f, Ipolysággh 4 k 80 f, Ipolysággh 6 k 36 f, Ipolysággh 7 k, Ipolysággh 14 k, Szent-Endre 25 k, Buda Jenő 12 k 50 f, Endrefalva 59 k 14 f, Hédervár 16 k, Okolicsányi Erzsébet 2 k.

Az esztergomi Oltáregyesületben a múlt 1902. évben összegyűlt összesen 689 kor. 48 fill.

Kiadás volt: gyertyákra az imádási vasárnapokon 240 k, az énekvezető tiszteletdíja 50 k, egyházi ruhák készítéséhez vászon stb. 320 k, nyomdaköltségek (3 évről) 27 k 40 f, Urnapján a zászlóvivőknek 6 k, összesen 643 k 40 f. Maradt a múlt évről: 46 k 8 f. «Vezérkönyv»-ekért küldtem a központba 1902. április 10.-én 20 koronát.

A kezelésnél előforduló, posta, stb. költségeket az esztergomi Oltáregyesület pénztárából fedezem az egész egyházmegyét illetőleg.

Az esztergomi Oltáregyesület vagyona jelenleg:

I. Takarékpénztári könyvben:

1. alapítványi letét 1897. évből 60 k, 2. zászló-alap 1896. évből 57 k 20 f, 3. betét 65 k, 4. betét 65 korona.

II. A folyó 1903. évre még nem jött tagdíj.

A folyó évben ismét rendezünk kiállítást összes képességünk szerint és azután a tárgyakat Budapestre fogjuk átadni.

Némi fönnakadást okozott a legközelebbi múltban az a körülmény, hogy a zárda főnöknője a múlt év májusától súlyosan beteg és így aka-

dályozva voltunk többször a gyűlések tartásában. De most az elnöknő lakásán zavartalanul fogjuk folytatni az intézkedéseket.

A múlt évről is maradt szerelvény az ideai kiállításra, hogy *kissé több legyen a pápai jubileumi kiállításon, melyet a központ fölszólítására rendezni óhajtunk.*

Minden pénzünket föl fogjuk használni szerelvények (főleg fehérneműek) készítésére. Az anyagot vásároljuk és a munkát egyesek vállalják el díjtalanul. Ajándékoznak is többen.

Aránylag meglehetősen gazdag lesz az összehozott készlet és részletes tudósítást fogunk majd küldeni.

Oltáregyesületi egyházmegyei igazgatók: *Esztergom*, főtisztelendő dr. Csajka Ernő, theol. tanár. *Veszprém*, főtisztelendő Hanauer István szeminaryumi lelkiigazgató. *Szombathely*, főtisztelendő dr. Tóth József püspöki titkár. *Csanád*, főtisztelendő Geiger Alajos szeminaryumi lelkiigazgató. *Eger*, nagyságos és főtisztelendő Debreczeni János kanonok. *Rozsnyó*, főtisztelendő dr. Göbel Márton szeminaryumi tanár. *Szatmár*, főtisztelendő Binder András szeminaryumi lelkiigazgató. *Szepes*, főtisztelendő dr. Rolnay Frigyes szeminaryumi tanár. *Kassa*, főtisztelendő Plent István esperes-plébános. *Besztercebánya*, főtisztelendő Grőne Lajos spirituális. *Munkács*, nagyságos és főtisztelendő dr. Mikita Sándor t. kanonok. *Eperjes*, főtisztelendő dr. Repák Jenő theologiai tanár. *Nagyvárad*, főtisztelendő dr. Darabanth György.

Külön működő egyesületek igazgatói. Nyitra, igazgatója nagyságos és főtisztelendő Kutvaszer István t. kanonok, szentszéki ülnök, nagyobb papnevelőintézeti alkormányzó. Vác, nagyságos és főtisztelendő dr. Galcsik György. Pécs, főtisztelendő Virág Ferencz. Székesfehérvár, nagyságos és főtisztelendő Szuborics Jenő kanonok. Kalocsa, főtisztelendő dr. Pavischil Richard. Győr, főtisztelendő dr. Molnár Ignác papn. kormányzó. Sopron? Gyulafehérvár, főtisztelendő Soothy Gyula szemináriumi lelkiigazgató. Kolozsvár?

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztői az I. kerületben: Farkas Edith, Karkis Malvin, Miskó Józsefné, Stoffer Miczi, özv. Tauffer Emilné, Zubriczky Józsefné; a II. kerületben: Gervay Lujza, Szabó Mária; a III. kerületben: Bernáth Ignáczné, Brédl Sándorné, Laub Jánosné; a IV. kerületben: Aigner Lajosné, Almásy Edmundné, Éberling Józsefné, Finta Róza, Galli Betti, Hajda Károlyné, özv. Hergeth Józsefné, báró Weissenbach Jánosné, özv. Zuber Kálmánné, Perczel Crescence, Tausch Hermin; az V. kerületben: Sánta Etel, Sánta Irén, Erdélyi Teréz, özv. Lafrankó Istvánné, Steindl Rezsőné; a VI. kerületben: Billein Sámuelné, Horváth Ferenczné, Lafrankó Károlyné, özv. Lafrankó Jánosné, Posztoczky Ivánné, sz. Vay Erzsébet grófnő, Machniczky Tivadariné; a VII. kerületben: Danczer Aloisia, Gergely Józsefné, özv. édvi Illés Gyuláné, Klár Józsefné, Kocsis Ferenczné, Kraemer Gézáné; a VIII.

kerületben: gróf Batthányi Tivadariné, gróf Zichy Livia Klára, báró Barkóczy Ilona, özv. Bányai Miklósné, Gosztonyi Kálmánné, Hermann Lászlóné, özv. Hoffmann Tódorné, Holéczy Józsefné, Hornyák Istvánné, Jungmayer Valburga, özv. Major Ferenczné, Rózsay Valéria, özv. Schwarcz Józsefné; a IX. kerületben: báró Luzsénszky Henrikné.

*

A terjesztők teendői.

(P. Boone S. J. «Manuel du directeur»-je nyomán.)

1. A terjesztők föladata az Oltáregyesületet terjeszteni, benne a lelket állandóan föntartani, a társulatot másokkal megismertetni, neki becsülést szerezni, megszerettetni, új tagokat nyerni, ismerőseik között s másutt is adakozókat keresni, munkáskezeket előteremteni, maguknak is dolgozni, ha idejük engedi, alamizsnálkodni a szegény templomok egyházi ruháira, az alamizsnát összegyűjteni stb.

2. Azon helységeekben, hol a társulat nincsen rendesen szervezve, ott vannak a terjesztők, kik legtöbbnyire a legközelebbi helyiség társulatának választmányával összekötetésben vannak. Az ily terjesztők legalább néha jelenjenek meg összejövetelre annál a társulatnál, a hova tartoznak.

3. Minden terjesztő feljegyzi ivére azok nevét és czimét, a kik a társulatba lépni óhajtanak, évenként november, vagy deczember hónapban beszedi a tagoktól a két koronát, szegényektől legalább 48 fillért.

Legyen gyűjtőive az évi adakozások számára. A terjesztők okosan járjanak el minden ténykedésükben, hogy minél több tagot szerezhessenek, de ne ajánlják a társulatot másnak, csak komolyan és józanul gondolkozó egyéneknek. Az aláírások gyűjtése már nem kerül ennyi nehézségbe.

4. A havi összejövetel idején a meghatározott órában egybegyűlnek a terjesztők. A társulat titkárának beadják az előbbi összejövetel óta szerzett új tagok névsorát, lakáscsimét és a pénzt, melyet mindenki a társulatba lépésekor fizet. Bejelentik a titkárnak a régi tagok esetleges lakásváltoztatását, az időközben elhunyt vagy kilépett tagokat. A igazgató sohase hiányozzék az összejövetelekről.

5. A terjesztők megbízásokat kapnak a szegény templomok számára készitendő munkákra és vagy maguk dolgoznak, vagy másokkal készittetik el a szükséges dolgokat, akár olyanokkal is, a kik nem tagjai a társulatnak. Mégis különösen a társulat tagjai között keressenek munkásnőket, a kiket megbiznak.

6. Nagyobb városokban, hol a társulat rendesen megalakulhat, a választmány gondoskodik a vidék terjesztőinek kijelöléséről plébániák szerint, hogy nagyobb könnyűséggel és rendben gyarapithassák a tagok és aláírók számát. Minden plébánián legyen egy hölgy a terjesztők élén, a kihez az egész plébánia terjesztői tartoznak, a kihez havonta beküldik az új tagok és adakozók

névsorát, a gyűjtött vagy adományozott összeget. E terjesztő-elnökök mindegyike jegyzéket vezet a saját plébániájáról és a havi összejövetel alkalmával átadja a titkárnak és az általános pénztárosnak a plébániájában kiadott összeg számláját.

7. Évenként háromszor, négyszer a havi összejövetel idején fölolvassák az új tagok névsorát, a kiadásokat és bevételeket. Egyszer évente egy ily összejövetelen az egyesületről szóló általános tudnivalókat olvasásuk föl.

8. A terjesztők semmiféle indítványt nem tehetnek, mielőtt róla a választmány egyik hölgytagjával nem beszéltek volna. E hölgy előadja az illető ügyet a választmánynak, mely aztán határoz.

9. A társulat tagjaival való érintkezésük közben ne mulaszták el őket folyton buzdítani, az imaóra elvégzésére serkenteni. Buzdítsák őket, hogy valami módon segítsenek megszerezni a szegény templomok számára szükséges kelmét, vagy más dolgot. A választmány előtt megnevezhetik a terjesztők az általuk ismert szegény plébániákat, hogy onnan értesülést szerezhessenek s esetleg a szükségeseket megküldjék.

10. A kiket a választmány a készitendő tárgyak kijelölésére küld ki, összejövetelük kezdetén mondják el közösen a «Verbum supernum», vagy a «Veni Sancte» himnuszát, a végén az «Oltalmad alá futunk» imát.

11. A más társulatok elnökeivel, alelnökeivel, titkáraival való levelezés, különösen a központi egyesület-

tel az érintkezés nagyon épületes, tanulságos és bátorító. Szükséges is, hogy minden társulat el legyen látva kellő jótanáccsal, oktatással.

12. Hogy a terjesztők üdvös munkásságukat a társulat javára állandóan gyakorolhassák, legyenek erősen meggyőződve, ha a jó ügyet diadalra akarják juttatni, hogy mindenekelőtt az akadályokat kell erős akarattal elhárítaniok, mert ezek minden jó ügy útjába állanak, félre kell vetniök az emberi tekinteteket, megvetniök a gyanúsításokat, érzékenykedést, önszeretetet; nem szabad azt keresniök, mi könnyebb, mi kellemebb, vállalják el azt, a mit reájuk biznak, tagadják meg nagylelkűen magukat és tartsanak a többiekkel, őrizték a belső egységet egymás között; ne keressék a saját dicsőségüket, hanem a köz javát, az egyesület javát, mindig meggondolva, okosan cselekedjenek, mérséklettel, erélyesen és kitartással, folyton előre haladva, bármit mondjanak is mások, de tekintélyükre vigyázzanak. Végre embertársaikkal szemben mindig — finom modoruak, előzékenyek, kedvesek, szeretetreméltók legyenek, ily bánásmódjukkal mindenkit megnyernek.

13. A terjesztők felkéretnek a társulatot ismertető füzetek, könyvek terjesztésére, a melyek az Oltáriszentség tiszteletére vonatkozó dolgokat magukban foglalják. A társulat helyiségeiben mindig kaphatók elégséges számmal, minden hazai nyelven példányok.

★

Két megjegyzés.

Vettük — és mivel megfontolást és intézkedést igényel — közreadjuk az alábbi levelet.

Főtisztelendő szerkesztő ur!

Engedje meg kérem következő megjegyzést tenni!

A budapesti euch. kongresszus alkalmával sok szó esett arról, hogy mily materia szükséges a renovatiohoz és mikor, hányszor eszközendő a renovatio ss. specierum.

Én azt hiszem, a czélt bármily materia és akárhányszori renovatio mellett sem érjük el úgy mint lehetne és kellene, míg a monstrancia-lunulák két egymástól el nem választható lapocskából állanak, mert ily szerkezet mellett el nem kerülhető, hogy a szent ostya kihuzása, kivevése vagy a lunulába való betevése alkalmával kis részecskék a két lap² közé ne szoruljanak. Már most hogyan távolíthatók ezek el, pedig el kellene azokat távolítani, hogy megszenteltetésnek ki ne tétessenek. Vagy pedig bizzuk az angyalokra? Azt hiszem, ha van mód, hogy a pap is eltávolíthatja, nem szabad azt az angyalokra bízni.

Midőn plébániámat átvettem, itt szintén ily lunulát találtam. A lunulát átalakítottam, a két lapocskát egymástól szétválasztattam: két uj sróffal ellátva most könnyen szétválaszthatók renovationál, a partikuláktól megtisztíthatók. S mibe került az átalakítás? Alig többé hét koronánál, mely összeget akár magam is szívesen megfizettem volna, ha templomom oly szegény volna, hogy ezt

nem teheti, sem hogy minden renovatio gondot, aggodalmat okozzon. (Kevés helyen találtam még két elválasztható lapocskából álló lunulát!)

Minap miséztem egy vidéki templomban, a főoltárnál két gyertya égett, nem tekintem annak minőségét, csak elhelyezési módját. Az oltár két végén jobbról s balról mensával vízszintesen kiszögelllett két vas gyertyatartó és arra erősített gyertya égett. Én azt hiszem, a mint épen nem felel meg az előírásnak, ha az oltár két végén a falba erősített két gyertya ég csak, úgy e módon elhelyezett két gyertya sem szabályszerű, hogy ily oltárnál misézni szabadjon, ha még azonkívül más két gyertya nem ég az oltáron *állva*. Mert tudtommal az előírás szerint az *oltáron kell állniok* a gyertyáknak.

Patakmenti.

A tisztelt cikkírónak első megjegyzésére már most is jelezzük, hogy az oltáregyesület is többször kap monstrencziákat javításra, melyeknek lunulájában partikulákat lehet gondos vizsgálat után találni. Mindenesetre legegyszerűbb megoldás volna, a mit fontí levél a lunulára nézve ajánl, de addig is, míg ily praktikus lunulák mindenütt elterjednek, legalább azt lehetne néha megtenni, a mit az oltáregyesületben teszünk, hogy t. i. az ily lunulákat néhány óráig vízben kiáztatjuk. Ez talán a legbiztosabb eljárás.

A budapesti közp. Oltáregyesület rendes tagjaitól 1902 november hóban befolyt díjak:

Özv. Matlay Istvánné 2 k, Minye Ilona 6 k, br. Skerletz Sarolta 4 k, br. Skerletz Irénke 2 k, br. Skerletz Mária 2 k,

br. Skerletz Cara 2 k, br. Hrabovszky Izabella 2 k, br. Luzsénszky Henrikné 20 k, Neogrady Josefa 4 k 44 f, Nepper Paula és Eleonóra 48 f, Perger Stefánia 48 f, Gasparesz Gézáne 2 k, özv. Matheidesz Istvánné 10 k, Richter Károlyné 2 k, Simon Imréné 2 k, özv. Magyary Kálmánné 2 k, ft. Bányay Gábor plébános ur a Zimányi tagoktól 6 k 72 f, Bauer Szidónia 2 k, Török Hermin grnő 4 k, Pataj Istvánné 2 k, özv. Várady Károlyné 4 k, nagys. Heinrich Ferenczné tagdíjak fejében 544 k, Hufnagl Gizella 1 k, ft. Moldovan János gör. sz. kath. pléb. ur az alsóbáni tagoktól 40 k, Gyuroswits Antal 10 k, Gyuroswits Szlavik Antónia 10 k, Fuchs Borbála 2 k, özv. Zaitz Katalin 2 k, özv. Meindl Anna 2 k, Miksitz Ferenczné 2 k, Müller Klára 2 k, özv. Varászdy Gézáne 2 k, Prohászka János 2 k, özv. Smolka Gusztávné 3 k, Goblovszky Józsefné 1 k, Hang Terézia 4 k, özv. Hoffmann Jenőné 4 k, Siegmund Mária 6 k, Lestyán Anna 24 f, Hena Gyuláné 24 f, özv. Halász Józsefné 24 f, Pommersheim Elza 24 f, Sandrik István és neje 3 k 60 f, Biró Mihályné 24 f, Szabó Mihály 24 f, Szabó Mihályné 24 f, Szakszon Istvánné 1 k, Rozenbaum Luiza 4 k, Gerfl Matild 2 k, Berger Anna 1 k, Zisselsberger Eliz 4 k, Lengyel Lászlóné 8 k, Hockferner Imre 2 k, Hockferner Imréné 4 k, Lázár Jánosné 2 k, Veczár Ilona 2 k, Pataki Ferencz 2 k, Kroszenszky Jozefin 4 k, Weszely Mátyásné 2 k, Cseki Zahariásné 2 k, Mészöly Mária 10 k, Cseh Béláné 10 k, Varga Teréz 4 k, Varga Rozália 2 k, Szongod Gyuláné 6 k, özv. Bányai Miklósné 5 k, Hermann Lászlóné 4 k, Novák Márton 4 k, Körmendy Viktória 2 k, Habocsik Julianna 48 f, Kaszás Ignáczné 2 k, br. Oertzen Ottóné 2 k, Miksits Anna 2 k, Ullerich Anna 2 k, Lillek Istvánné 4 k, özv. Lafrankó

Károlyné 4 k, Krantz Józsefné 4 k, Jankovics Jánosné 2 k, Bodnárné Jankovics Mariska 2 k, ifj. Zubriczky Józsefné 2 k, Walliczkyné Hartman Irén 2 k, Hendl Mihályné 1 k, Zubriczky Józsefné 4 k, özv. Schwarcz Józsefné terjesztőnő által 23 k, Hornyák Istvánné terjesztőnő által 22 k 28 f, Kovács Mária 1 k, Végh Rozália 4 k, Burdet Eugenia 2 k, Varga Erzsike 4 k, özv. Gombos Imréné 40 f, Döry Gézané 2 k, gr. Esterházy György 10 k, Rubniczai Rozália 1 k, Lutz Ilona 1 k, Droppa Margit 1 k, Szmák Margit 1 k, Pirk Rozina 20 f, Névery Mária 4 k, Kovacsics Teréz 60 f, Malonyai Mária 2 k, tagdíjak Schiebel Mária által 6 k 72 f, Birkl Istvánné 2 k, Linczenpolecz Jánosné 2 k, Fallenbüchl Jánosné 2 k, Sitz Gézané 4 k, Karkis Malvin 5 k, Karkis Istvánné 2 k, Radimeczky Ilona 2 k, Radimeczky Margit 24 f, Huber Josefin 2 k, Keiner Rozina 2 k, Schauschek Matild 2 k, Szelmayer Károly 4 k, Szelmayer Irma 4 k, Szelmayer Mária 2 k, Szelmayer Gizella 2 k, Szelmayer Sarolta 4 k, Kroli Katalin 24 f, Slámá Katalin 24 f, Schvindt Fanni 5 k, Szelmayer K. urnő által 40 k 40 f, Rákos János a bussai tagok részéről 9 k 58 f, gróf Batthányi Tivadarné 20 k, Szvoboda Etelka 1 k, Krivus Anna 40 f, Rác Antal 24 f, Pintér Ilona 1 k, Kovács Mária 1 k, Bokros Katalin 1 k, Molmáni Mária 1 k, Farkas Anna 1 k, Lupesuk Krisztina 12 k, Droschkovics Mária 1 k, Novák Mari 2 k, Dánczer Aloisia 2 k, Paksi Katalin 24 f, Szabó Teréz 2 k, Józsa Márton 2 k, Józsa Anna 2 k, Ócsay Szekeres Róza 2 k, Pribil Katalin 2 k, Polakovics Teréz 2 k, Balázs Teréz 2 k, Lesso Anna 2 k, Ardos Emilia 80 f, Frankné Gulyás Mária 24 f, Szakszon Dezső 24 f, Szolyvits Valovics Róza 60 f, Kovács Béláné 24 f, Tóth Lévai Erzsébet 24 f, Gortfo Szabó Katalin 24 f,

Nazarsik Gizella 2 k, Nazarsik Zsuzsanna 2 k, ft. dr. Repak Jenő ur által tagdíjak 126 k 30 f, Kozma Erzsébet 2 k, Juhász Amália 1 k, Gulatsy Ilona 24 f, Kurapatka Mari 2 k, Német Mihályné 24 f, Kaczvinszky Zsuzsanna 50 f, özv. Szervinszky Anna 2 k, Jakabfy Mariella 2 k, ft. Binder András ur a a sáros-oroszi tagoktól 4 k 80 f, Csiz Katalin 4 k, Csiz Mária 1 k, ft. Kazay Erasmus pléb. az ondódi tagok díjai 6 k 78 f, Forgács Istvánné 40 f, Morat Anna 2 k, ft. Bányai Gábor pléb. a batéi hivek részéről 5 k 60 f, ft. dr. Tóth József ur Szombathelyről 6 k, Kis-Unyom 36 k, Strém 17 k 76 f, Máriafalváról 21 k 92 f, Felső-Szénégetőről 40 kor., ft. Gröne Lajos ur a lipcsei tagoktól 20 k, Benke Bertalanné 2 k, Gosztonyi Ilona 4 k, Helene v. Sch. 4 k, Döry Margit 1 k, Schiefner Aranka 2 k, Géczy Károlyné 1 k, Becsey Istvánné 2 k, Galba Józsefné 2 k, Kovács Péter által Jász-Fényszaru 11 k 40 f, Gulyás Amália 3 k, Boros Erzsébet 1 k, Csörgey Julianna 6 k, Sárosi Erzsébet 4 k, Gressner Józsa 2 k, Reich Margit Erzsébet 40 f, Ziblick Mária 40 f, Rodiczky Teréz 40 f, Csisek Krisztina 1 k, Fronn Julianna 2 k, Szabó Teréz 2 k, Pejer Antónia 2 k, Tankó Mária 1 k, Dworschák Mária 40 f, Bregovits János 50 f, Dekléva Adél 1 k 10 f, Meszner Mária 4 k, Voigt Hildegard 10 k, Wadalma Jusztina 8 k, özv. Gregor Andrásné 1 k, ft. Boros János egyhm. megbizott ur a lugosi gör. szert. egyhm. részéről 82 k, Czizmadia Anna 4 k, gr. Csáky Irma 4 k, gr. Csáky Evelina 2 k, nt. Saly László ur által 12 k, özv. Szaesvay Gézané 2 k, Missoglád Anna 1 k, Károly Viktória 1 k, Kesztyel Betti 2 k, Csémi Béláné 1 k, Porpáczy Anna Kis-Oroszi 2 k, Siebel Mária által Mária-Radna 6 k, Khon Teréz 2 k, ft. Miok Efrem ur által 7 k 50 f, Siposné

Kovács Borbála 2 k, Nagy Erzsébet 1 k, Kugler Izabella 4 k, özv. Marschan Jánosné 2 k, ft. Fábián János sz. kanonok, pléb. az érsekújvári tagoktól 11 k, Asbóth Jánosné 20 k, ft. Kossitzky Lajos pléb. Beyak 2 k, Bezanka Albina 4 k, Steiner Ottilia 4 k, Fazekas Ilona 2 k, Kovács Anna 2 k, Rozsó Erzsébet 1 k, ft. Gyürky Endre pléb. ur által Vámos-Mikoláról 41 k, Schmied Jánosné 60 f, Britschka Jánosné 60 f, Szüki Antalné 60 f, Barna Istvánné 40 f, Kulcsár Ágnes 2 k, Szüts Erzsébet 2 k, Messner Julianna 2 k, dr. Balázs Béla 2 k, Nagy Marczella 2 kor., Pacher Mária 1 kor., Wider Erzsébet 2 kor., Hirsberger Magdolna 2 kor., Egyed Etelka 24 fillér, Bona Rozália 1 k, Korbély Róza 1 k, Petrik Mária 2 k, Blaskovics Maria 4 k, Watalavik Czili 1 k, Kollatsek Róza 1 k, özv. Kollatsek Józsefné 50 f, Strombach Borbála 50 f, Gömöry Károlyné 200 k, Schnierer Mária 2 k, Nagy Julianna 4 k, Sármár Mária 4 k, Sármár Nelli 4 k, Wilottné 24 f, Krisztné 24 f, Schwarczfelderné 24 f, Müllerné 24 f, Stolczné 24 f, Lutz 24 f, Kinderné 24 f, Rezler 24 f, Schwarczkopf 24 f, Fekete Örzse 24 f, Kis Hirdről 24 f, gróf Wenckheim Frigyes és gróf Wenckheim Frigyesné 30 k, Blati Ottó 6 k, Komáromi Ottilia 2 k, Nagy Rozália 1 k, Hanák Kolosné 4 k, Mihálovics Béláné 4 k, özv. Györffy Ignáczné 4 k, Györffy Kálmánné 4 k, özv. Hergert Józsefné 4 k, Hergert Szeréna 4 k, özv. Polóka Józsefné 2 k, Holló Györgyné 2 k, Kharnich Hermina 2 k, özv. Schibinger Antalné 2 k, Heindlhoffer Antalné 2 k, Spuller Istvánné 2 k, Pimperl Györgyné 2 k, Márton Ilka 2 k, Mámbreny Mária 2 k, Lutz Ilona 1 k, Breznai Etelka 1 k, Rubel Mária 1 k, Wohlgeschaffen Mária 1 k, Viktora Katalin 24 f, Malindovsky Gyuláné 1 k, Kaizer Antal 1 k, Kaizer

Antalné 1 k, ft. Zachradka Ferencz plébános ur Csolnokról 31 k, Dávid Andrásné 1 k, Pelczér Gyula 2 k, Pelczér Gyuláné 2 k, Kerekes Emil József 2 k, Ezt Anna 2 k, Gutteinsh Anna 2 k, Wirth Anna 2 k, Kaldrovits Anna 12 k, Kiss Imre pleb. ur a kecskeméti tagoktól 8 k, Kriszta Ignácia 4 k, Stagl Eugenia 2 k, Weiszer Katalin 2 k, Gigler Anna 2 k, Matzek Borbála 2 k, Gebhart Erzsébet 2 k, Lenz Borbála 4 k, Lenz Ferenczné 4 k, Seitl Engelbertné 4 k, Kameter Katalin 2 k, Ziblik Mária 40 f, Rodiczky Teréz 40 f, Csisek Krisztina 1 k, Frann Julianna 2 k, Müller Katalin 24 f, Varga Rozália 24 f, Heilánd Julia 24 f, Dallos Katalin 24 f, Báier Ottilia 24 f, Ritzl József 24 f, Schmiedt Jozefa 2 k, Goda Ferenczné 2 k, Lubinszky Györgyné 2 k, Martinek Tekla 4 k, Fábry Sarolta 2 k, Gervay Louise 2 k, Melcher Teréz 1 k, Melcher Mária 1 k, Bosoky Paula 24 f, Marasztóni Mária 24 f, Koch Julia 24 f, Keövény Gizella 24 f.

*

A haváji egyház és az oltáregyleti tagok illetéke még az 1901. évre 9 k 66 f, a kétyi egyház és az ottani oltáregyleti tagok illetéke még az 1901. évre 18 k 16 f, a gyöngyösi egyház, Vlacsa fiókegyház és az oltáregyleti tagok illetéke még az 1901. évre 7 k 50 f, a szulini és jakubjáni egyházak illetéke az 1902. évre 4 k, a lomnai egyház és az oltáregyleti tagok illetéke 6 k 54 f, F.-Zsolcza egyház és az oltáregyleti tagok illetéke 48 k 16 f, Mlinarócz, Rovnó egyházak, az ottani oltáregyleti tagok illetéke 10 k 90 f, Alsó-Répás, Olsavicza, Toriszka egyházak részéről, a 1 k = 3 k, felső-szepesi kerület 6 egyháza részéről 12 k, hodermarki anyaegyház illetéke 1 k 80 f, felső-borsodi kerület 3 egyházának és az egyleti tagok illetéke 42 k, varannói

kerület egyházai 6 k 50 f, várgonyi, királynépi és senyéki egyházak illetékei 4 k, vapieniki egyház és az oltáregyleti tagok illetéke 6 k, makoviczai esperesi kerület egyházainak illetéke 16 k 50 f, Kajsó anyaegyház és az oltáregyleti tagok illetéke 23 k 20 f, Stefuró anyaegyház és 28 oltáregyleti tag illetéke 8 k 22 f, Kassa anyaegyház és az oltáregyleti tagok illetéke 22 k 84 f, kelecsényi anyaegyház és az egyleti tagok illetéke 13 k 74 f, mucsonyi oltáregyleti tagok illetéke 41 k 76 f, Havaj, Felső-Mirossó egyházak és az oltáregyleti tagok illetéke 20 k 38 f, kétyi oltáregyleti tagok illetéke az 1902. évre 19 k 4 f, sajó-pálfalvai oltáregyleti tagok illetéke 9 k 2 f, kapissói oltáregyleti tagok illetéke 21 k 74 f.



Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillerie, carcassonei püspöktől.

Betlehem.

Az Oltáriszekerény jászol, a melyben Jézus nyugszik.

★

Isten — így szól Meaux nagy-püspöke — nagy és új látnivalót nyújtott a világnak, midőn szegény királyt hozott a világra, a kinek hozzá illő palotát és bölcsőt kellett készítenie.

«Tulajdonába jött és övéi őt be nem fogadják.»

Nem találtak számára helyet, midőn eljött.

A szállókat a nép és a földnek gazdagai töltötték meg. Jézus szá-

mára nincs más szállás, mint elhagyott és puszta istálló, fekvőhelyeül pedig jászol.

Méltó elvonultság ez annak a részére, a kinek, kora haladtával így kellett majdan szólania: a rókáknak barlangjaik, az ég madarainak, ezeknek a világ legvándorabb családjainak pedig fészkeik vannak; az ember Fiának ellenben nincs, hová fejét lehajtsa.

Nem mondja ezt panaszképen.

Hozzá szokott az elhagyatottsághoz.

Születése óta, a szó szoros értelmében nem volt, hová fejét lehajtsa.

Ezt a sorsot önmaga kívánta magának.

Hagyjuk az embereklakta helyeket; hagyjuk a szállókat, a hol a lárma és önérdek uralkodik.

Az állatok között keressetek számomra nyugvóhelyet, egyszerűbbet, ártatlanabbat.

Találtak is végre, elhagyatottságághoz méltót.

Elmélkedjünk most!

Isten meg akarta szaporítani a Betlehemeket, az élet kenyérének házait.

Az Egyház, ismervén isteni jegyének szándékait, az emberek iránt való szeretetének szomját, a melyet a Golgothán, a kereszten szívszagga-tóan, hangos szóval kifejezett, siet eloltani.

Templomokat — mindenüvé! — Oltárokat — mindenüvé! — Oltáriszekerényeket — mindenüvé!

A papság hivatása: valóságos jelenlétéről mindenütt gondoskodni.

Midőn a karácsonyi ünnep titkán elmerengünk: ki tudja, hányszor nem sóhajthattunk föl, mondván:

Oh, ha Betlehemben lehettem volna! Mily boldog lennék, ha láthatnám, csókolhatnám ezt a házat, a melyet Isten azért választott, hogy nagy szeretetét előttünk bebizonyítsa és magát oly nagy megalázódásának alávesse.

Ezt a jászolt, a melyben Jézusomat lelkemmel imádom: vajha szememmel láthattam, kezeimmel érinthettem, ajkaimmal csókolhattam volna akkor, midőn abban Üdvözítőm feküdt!

Örvendjünk!

Az oltáriszekerény az a jászol, a melyben Jézus nyugszik.

*

Ime, itt van, a kit imádnunk kell, a kit szívünkhöz kell szorítanunk, mint Mária; a kinek szolgálnunk kell, mint József.

*

Mária — így szól a jámbor Solesmes atya — dicsőségesen szülvén, a mennyei kisedét szűzi kezeivel a jászolba fektette; azután pedig, anyja létere, mintegy szolgálója, alázattal imádta.

Jézus e hódolatot, a milyent szent fölsége e bűnös földön még sohasem nyert, kegyesen fogadta.

Oh, fölséges Királyom, türd el, hogy ezt az előtted oly kedves anyát utánozhassam, hogy e pillanatban vele együtt én is imádhassalak.

Hódolatomban csak az ő hódolatát tekintsd! hiszen ő az én anyám is; minden, a mi jóval ő bír, az

enyém is, minden érdeme az én érdemem is.

Főljánlom még amaz igaz férfinak, a boldogságos Szűz tiszta jegyeseinek, a csodálatraméltó Józsefnek hódolatát is, a ki a názárethi titokba be lett avatva és tanuja volt a betlehemi megható csodának.

Vajha elérhetném ez egyszerű és erős férfiú érzelmeinek nagyságát, a ki arra lőn a halandók közül kiválasztva, hogy gyermekséged fölött virraszson.

Oh, Te, kinek rettenetes birámmá kellene lenned: az áldozás által szívembe helyezkedel, mint ama bölcsőbe, a melyet magadnak választottál. Te reám bizod magad. Te én bennem vagy, én tebenned vagyok a te igéd szerint.

Szeretve szeretett Üdvözítőm. Oh, sohase hagyj el!

Élj, növekedjél szívemben és uralkodjál benne szereteteddel.

Tehetlenségem pótlásául ama szeretetet ajánlom föl neked, amelylyel téged Mária, a te legtisztább anyád, halandó életének eme legjelesebb napján, szűzi kebeledbe szorított.

Neked ajánlom ama szeretetet is, a melylyel József, az ő tiszta jegyese és a te nevelő atyád gyöngéd gondoskodását és hódolatos szolgálatát reád árasztotta.

Meditator.

A legfölségesebb Oltáriszentség imádása.

Imádlak Istenem és Megváltóm és elismerem, hogy minden ember Üdvözítője vagy. Jóvátételeül az elle-

ned támadt minden gonosz gondolatnak az összes boldogoknak rólad való folytonos gondolatait ajánlom föl, a kikkel reményelem, hogy egykor én is mondhatom, és énekelhetem:

Imádtassék végnélkül és áldassék
A legfölségesebb Oltáriszentség!

Adorator.

IRODALOM.

«**Ájtatos Társulatok Imádságos-Könyve**», melyből rövid idő alatt 3000 példány fogyott el, megjelent II. kiadásban, a mi legjobb bizonyítéka, hogy hiányt pótol.

A könyv a nép számára készült, nagy folio-alakban, szép, nagy betűkkel. Oltáriszentség, Szentháromság, Jézus Szive, Élő Rózsafüzér, szent Ferencz, szent József, Skapuláré, szent Antal stb. társulatok szabályaikkal, ájtatosságaikkal, mind az illető főgenerálisok és felügyelők által átnézve s helybenhagyva. Azonfelül minden szükséges mise, szent gyónási, ünnepi és alkalmi imák és énekek befoglaltatnak, úgy hogy minden más imádságos könyvet pótol. Közel 600 lapon, több mint 300 énekekkel. Ára egész bőrben, aranyozással, gyönyörű kivitelben 4 korona. Más kötésben nincs. Portót vevő fizeti. Kapható Csanád-Apácán, a szerzőnél: *Bartha István*, rk. lelkésznel.

Karkecz Lajos, pilis-maróthi plébános a legközelebbi multban «*A mi pörünk*» czim alatt egy munkát adott ki, melyet a kegyuraságok alatt álló

lelkészek saját jól fölfogott érdekükben igen nagy sikerrel használhatnak. — A nevezett munka a kegyuri járandóságok, jogok és kötelességek körül előfordult mulasztásokból eredett polgári per lefolyását tárgyalja. Sok dologban fölvilágosítással szolgál és a pör lefolyása alatt felmerült egyházjogi kérdéseket kellő világításba helyezi. Ma, mikor olyan sok esetben csaknem teljesen magára marad a lelkészkedő papság, hasznos munkának bizonyult Karkecz műve. Megrendelhető a szerzőnél Pilis-Maróthon, róm. kath. plébánia. Ára bérmentes szétküldéssel 1 kor. 60 fill.

Instructio practica de missis votivis et de Requiem in formam Encyclopediae tabellariae redacta. Auctore Guillelmo *Tower* presbytero D. Jaurinensis. — Cum approbatione Reverendissimi Ordinarius Strigoniensis s. n. 337/902. Budapestini, Typis Typographiae Stephaneum, 1902. Ára 1.50 K. Igen hasznos munkát végzett szerzőnk, midőn a votiv- és a requiem-misékre vonatkozó tabelláit kiadta és világosságot hozott kivált a requiemmisékről szóló kongregációs határozatok tömkelegébe. A papság nagy haszonnal forgathatja a kis művet, mely hivatva van a hazánkban gyakori következetlenségeket és eltéréseket ritus terén megszüntetni.

Szentséglátogatások könyve. *Liguori Szent Alfonz után közli P. Soós István* kármelita prior. A kármelitáknak ismét egy új és nagyon szükséges, nagyon praktikus kiadványa. A kik a szentséglátogatás egész ideje alatt

nem tudnak elmélkedni, gyakran kívántuk már a szent órák számára alkalmas utmutatót, elmélkedési és imádságoskönyvet. Liguori Szent Alfonznál senki sem elégithette ki jobban e szükségletet. A harmincegy látogatásra szánt elmélkedésnek mind-egyike elégséges és mély gondolatokat nyújt s a boldogságos Szűznek minden látogatás után való köszöntése míg egyrészt kedves gondolat, másrészt oly szívhez szóló szavakban s oly találó képekben és hasonlatokban nyer kifejezést, mely a lelki élet nagy mesteréhez, szent Alafonzhoz méltó. A kik P. Soós eddigi munkásságát ismerik, azoknak mondanunk sem kell, hogy a kis munkát szép magyaros nyelvezet, sima, gördülékeny előadás jellemzi. Lapunk olvasóinak és az oltáregyesületek minden tagjának melegen ajánljuk a kis művet. Megrendelhető Budapesten a kármelita-zárdában.

Orosz Ádám kitűnő szentbeszédeiből az első kötet 18 iv. *Advent I.*—Husvét után VI. vasárnapig minden vasárnapra szentbeszéddel megjelent. Ára fűzve 4 kor., kötve 5 kor. Megrendelhető az Oktató Népkönyvtárnál, Budapest, VII., Csömüri-ut 16.

Jó Pásztor egyházsónoklati folyóirat *január-februári* száma *Uj-év* napjától kezdve egész *Hamvazó szerdájáig* minden ünnep és vasárnapra hoz alkalmas szentbeszédet ismert jeles szerzőktől. Tartalmaz ezenkívül több alkalmi szentbeszédet, összesen *18 szentbeszédet*. A folyóirat az első számtól még mindig megrendelhető *évi 8 kor.* vagy a szegényebb ellátá-

suk *évi 6 kor.* beküldése ellenében. Ezuton kérjük föl mindazokat, a kiknek *mutatványszámot küldtünk*, hogy egy levelezőlapon megrendeléseiket bejelentsék. Ugyanott *Orosz Ádám* nagyhirű szentbeszédei *advent I. vasárnapjától husvét után VI. vasárnapig* első kötetben *4 kor.* ellenében megrendelhetők. Czim: *«Jó Pásztor» szerk. Budapest, VII. Csömüri-ut 16.*

Szerkesztői üzenetek.

Dr. B. K. Előreláthatólag február 28-án lesz megnyitva.

Ftdő Zs. Lajos, Dobó-Ruszka. 1901. ápr. 11-én fizetett elő ugyanazon évre.

F. J.-né., Üllői-ut 22. A kápolna felszerelési költségeihez való hozzájárulást hála köszönettel fogjuk venni.

Szerkesztő: **Dr. Glattfelder Gyula.**

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és diszító,
a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,

**Budapesten,
VII., Rottenbiller-utca 6a.**

★

Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és körhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

—••• Előfizetési ára :—•••

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számú színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstlapocscsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

—••• Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér. —•••

Az uj teljes kiadás megrendelhető :

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*



*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* ====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapesti 1885, 1896.



Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára



OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fkg és Klotild fkgasszony ö cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* ====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~



Ajánlom dúsan felszerelt egyházak és kápolnák  
berendezéséhez szükséges tárgyaimat a leg-  
jutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben,  
nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika  
és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.



*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-  
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, cibo-  
rium és kelyheket. Fali és oltár-  
gyertyatartók és oltárlámpákat.  
Monstranciák, stáció-képek,  
oltárok, Urkoporsókat sth.  
Nagy választék arany, ezüst és  
selyemhímezésekben, valamint  
hímzett egyházi ruhákban.



Régi ruhák javítását, valamint  
kelyhek, ciborium, monstran-  
cia, oltárlámpák, oltárgyertya-  
tartók megezüstözését vagy  
megaranyozását elvállalom és  
olesón készítem el. Képes ár-  
jegyzéket és költségvetést kívá-  
natra bérmentve küldök.

